

ĐI MỪNG THỌ.

Nhận được thư của bạn ngày thứ ba, bạn nhờ việc vào sáng thứ bảy, ông còn thì giờ xoay trở, nhưng ông cũng hơi ngán ngại, vì chưa từng làm công việc ấy. Bạn ông ở xa, tận Atlanta, bang Georgia, cách xa ông tới ba tiếng đồng hồ, ông chỉ còn cách đọc kỹ thư của bạn. Được cái bạn ông viết rõ, cụ thể những việc cần làm.

Chị ông- chị em thúc bá- ở San Jose, bắc California, được 80 tuổi, con cháu tổ chức mừng thượng thọ và ân cần, trịnh trọng mời vợ chồng ông. Ông không đi được nên nhờ bạn mua hoa, thay ông đến chúc thọ bà chị. Ông muốn trên bó hoa mừng có hàng chữ: "Mừng thượng thọ bát tuần chị tôi, cụ bà NTS. Gia đình em NHT." Ông lại có một bài thơ mừng bà chị, để trong phong bì đi theo bó hoa. Ông ghi rõ địa chỉ của bà chị, cả zip code, rồi ông ghi rõ ngày, giờ; tổ chức tại nhà lúc mấy giờ, ăn ở nhà hàng lúc mấy giờ. Ông còn ghi rằng bạn thân ông đại diện ông mà chúc thọ bà chị.

Thế là ông bạn ông ở San Jose gọi phone đặt hoa. Có chỗ chuyên làm hoa thì ông phone tới mấy lần không ai nghe, ông đến nơi thấy để bảng Closed. Ông đến chợ SafeWay xem khu bán hoa, thấy cũng được. Ông nói với cô bán hoa về việc ông cần. Ông cần 8 bông hồng vàng, đặt trong một bình bông, có trang trí thêm hoa lá và một giỏ lụa kết nút màu vàng, nhân dịp mừng sinh nhật thứ 80 của người bà con. Cô bán hoa hẹn thứ sáu đến xem hoa, hoặc phone cho cô, vì mỗi ngày cô đều có hoa mới tới. Y lời, sáng thứ sáu ông phone cho cô bán hoa, cô mời

đến xem. Đến nơi, ông thấy cô đang mở những hộp hoa đóng gói cẩn thận. Có nhiều thứ hoa, riêng hoa hồng cũng có nhiều thứ, thứ lớn, thứ mini, màu sắc lại pha trộn. Ông nói ông cần hoa lớn, ít ra cũng cỡ bình thường, ông không chọn loại mini, ông không chọn loại màu mixed. Cuối cùng ông chọn một bình trưng trong tủ kính. Bình bông toàn hồng vàng, 11 bông. Ông nói ông chỉ cần 8 bông tốt nhất trong bình, ông đề nghị cô bán hoa trình bày cẩn thận 8 bông hoa này trong một bình thủy tinh đang hoàng và ông sẽ đến lấy hoa lúc 8:30 sáng ngày hôm sau. Cô bán hoa nghe và đồng ý làm đúng yêu cầu, cô cho biết khi đến lấy hoa cô sẽ viết giấy ra quầy trả tiền.

Sáng thứ bảy, lúc 8:15 ông phone cô bán hoa. Cô nói bình hoa sẽ sẵn sàng lúc 8:30. Ông đến khu bán hoa lúc 8:31, cô bán hoa tươi cười bưng ra bình hoa 8 bông hồng vàng trình bày đẹp giữa những bông trắng lấm tấm và lá xanh. Bình bông thủy tinh đặt kín trong một hộp cạc tông trắng, bên ngoài là một giỏ lụa vàng uốn lượn, kết nút khá đẹp mắt. Ông hài lòng và cảm ơn cô bán hoa. Cô bán hoa cười nói: "It s really pretty !" rồi cô viết miếng giấy ghi tên món hàng và giá tiền, trao cho ông ra quầy trả tiền. Người tính tiền, có lẽ thấy ông ăn bận chỉnh tề với coat, với tie, bưng bình bông đẹp, nên xuýt xoa, rồi "Have a nice day, Sir !".

Bưng bình bông ra xe, ông cẩn thận đặt hoa cạnh ghế lái, đặt băng giấy ghi lời chúc mừng trên hoa và phong bì đựng bài thơ chúc thọ. Khi lái xe ông vẫn có thể đưa tay phải ra kèm giữ bình bông. Đến nơi đã định lúc 8:50. Ông thấy ngôi nhà có trang hoàng cẩn thận. Trên driveway có

dựng hai cái dù lớn. Trên thảm cỏ trước nhà, được cắt tỉa cẩn thận, có một bụi gỗ sần sùng cho những phát biểu. Ông cẩn thận bung bình hoa đi tới cửa nhà. Ông nhấn chuông và trong khi chờ đợi cửa mở, ông nhìn thấy trên cánh cửa là tấm ảnh lớn có nhiều người, từ ông già bà già đến trẻ nhỏ, cùng với hàng chữ lớn chào mừng họ hàng, bằng hữu, quan khách. Cửa mở, một thanh niên mời ông vào. Ông bước vào nhà với bình hoa trên tay và tự giới thiệu. Thêm một người đàn ông trung niên, ăn bận chỉnh tề ra chào ông, và ông tiếp tục lời tự giới thiệu rồi đặt bình hoa xuống bàn. Người đàn ông trung niên nghe ông tự giới thiệu, lịch sự hỏi tên ông rồi mời ông ngồi, trong khi đi vào nhà trong mời bà mẹ bát tuần ra nhận lời chúc thọ. Ông nhìn quanh căn phòng khách thấy có sự sửa soạn khang trang và đặc biệt phía trên cái bàn thấp, nơi ông đặt bình hoa, là cặp câu đối :

Thọ tử Nam sơn
Phước như Đông hải.

Ngồi chờ, ông hơi ngại vì đến sớm, 7 phút trước yêu cầu là 9 giờ của ông bạn.

- Tôi xin lỗi vì đến sớm, theo như lời dặn của ông NHT.
- Không sao đâu ạ, sớm thế này là quý lắm ạ. Cậu T. tôi là nhà giáo nên lúc nào cũng cẩn thận. Chắc ông cũng là nhà giáo.
- Vâng, tôi là đồng nghiệp với ông T.

Rồi bà cụ bước ra, áo dài gấm vàng phủ voan, khăn gấm vàng. Bà cụ tươi cười, trông sắc diện còn khoẻ, tay chống cây gậy nâu đỏ. Ông cúi chào rồi mở lời:

- Thưa bà, tôi là bạn thân của ông NHT, ông T. có viết thư nhờ tôi đại diện tới chúc thọ bà chị của ông. Thưa bà, trong dịp lễ mừng thọ bát tuần hôm nay, tôi xin kính chúc mừng bà Thọ tử nam sơn-Phước như đông hải và đây là những bông hoa cùng lời chúc thọ của ông NHT, cả bài thơ mừng thọ của ông, xin trân trọng trao tới bà.
- Cảm ơn ông. Thế ra ông là bạn thân của cậu T., quý hoá quá.

Trong khi ông chúc mừng và bà cụ đáp lời thì hai người con bà cụ, một người chụp hình, một người quay phim. Đền chớp nhoáng nhoáng, hai người con bà cụ lăng xăng đổi chỗ, chăm chú chụp hình, quay phim. Họ nhắc nhau lấy cho rõ lời chúc mừng trên những bông hoa, cả bài thơ nữa. Có lúc họ thâu hình bà cụ ngồi, còn ông khách đứng bên cạnh, họ nói vì bà cụ đau chân.

- Thưa bà- ông tiếp lời, tay chỉ vào cặp câu đối trên vách- thật là tình cờ mà tôi lại hoàn toàn đồng ý với cặp câu đối của nhà ta đây. Cũng xin chúc mừng thêm là với tuổi thọ và phúc đức của nhà ta, bà càng toả bóng êm đềm cho đại gia đình và che chở cho các thế hệ cháu chắt về sau.
- Quý hoá quá, những lời chúc mừng của ông làm cho tôi thấy vinh dự mà hạnh phúc quá.

Tấm hình sau chót chụp bà cụ, ông khách và chắt của bà cụ, một bé gái cỡ 3 tuổi, mặc áo gấm, đội khăn, trông rất dễ thương.

Cuối cùng, ông cáo từ ra về lúc 9:05. Gia chủ ân cần chào tiễn. Trên đường về ông cảm thấy niềm vui, như trời trong sáng đang đổ vào xuân. Ông vui vì thấy bà chị bạn

ông có tuổi thọ, được con, cháu yêu kính, tổ chức mừng thọ linh đình, đại gia đình đầm ấm, hạnh phúc. Ấy là một bức tranh đẹp mà ông được xem và có chút dự phần, do người bạn nhờ cậy. Ông còn vui và cười một mình vì hoàn thành cái việc ngộ nghĩnh mà trước đây ông chỉ nghe nói. Ông đọc sách, truyện về những lễ mừng thọ rình rang mà con, cháu, chắt xúng xính lễ phục tế lễ cha hay mẹ, ông hay bà, cụ ông hay cụ bà rất nghiêm cẩn, sau khi đã sửa lễ tam sinh tạ ơn thánh thần ngoài đình. Vị được mừng thọ y phục lịch sự ngồi ghế đẹp đặt chính gian giữa cho con, cháu, chắt tế tự lễ bái. Con, cháu, chắt mỗi người dâng chén rượu mừng thọ, hoặc là dâng quả đào, gọi là "Bàn đào chúc thọ", lấy điển Bà Tây Vương Mẫu ngày xưa hiến vua Hán Vũ Đế mấy quả đào tiên, nói rằng ăn quả đào ấy thì được trường thọ (Phan Kế Bính, Việt Nam Phong Tục, nhà xuất bản Miền Nam, tr. 28, 29). Lễ bái xong, cả nhà ăn mừng cùng họ hàng làng nước, khách khứa, kéo dài đến mấy ngày. Khách đến mừng mang theo lễ vật để đầy một bàn dài kê ở gian giữa. Rượu chè thả cửa. Trâu, bò, dê, nhất là lợn, gà chết vô số kể, cũng là để mừng người sống lâu. Tổ chức lễ mừng thọ như vậy tốn kém lắm, thường chỉ là nhà giàu, có danh phận mới làm, trước là để khoa trương thanh thế, sau là để trả nợ những đám thượng thọ đã được mời. Cho nên, có người đã chép miệng "Phú quý sinh lễ nghĩa", tỏ ý không tán đồng, ra ý là tổ chức rình rang chỉ là lễ nghi hình thức, nặng về khoe khoang với họ hàng làng nước, khách khứa. Khoe nhà cửa, dinh cơ đồ sộ, khoe ngựa xe như nước, choáng lộn, khoe áo quần như nệm, rực rỡ, khoe con, cháu, chắt đầy đàn. Bề ngoài hào nhoáng như thế,

còn bề trong có được như vậy chẳng, ai mà biết; không "phú quý" thì chắc gì đã có lễ nghĩa. Có người còn đanh thép quá đến độ phê rằng "Phú thì có, nhưng quý thì chưa, mà phú thì thiếu gì trọc phú, nói gì đến lễ nghĩa!". Mà trò đời thường là vậy, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm ra trò, nào "nhĩ mục quan chiêm", nào "quan trên trông xuống, người ta trông vào". Cái khuynh hướng muốn trội, nổi hơn người cũng làm người ta thất đức bất đảo. Có của đã vậy, có khi còn mang công mắc nợ vì cái háo danh.

Suy nghĩ lan man, ông đã lái xe về gần đến nhà. Hơn 9 giờ sáng thứ bảy dường như còn là sớm, đường còn ít xe; cả khu ông ở có vẻ như mọi người cũng chưa ra đường. Ông đậu xe bên cạnh nhà rồi mở cửa vào nhà.

- Anh về sớm thế à ? Vợ ông vui vẻ hỏi.
- Ừ, xong rồi. Ông ôn tồn trả lời và cởi giày.
- Nhà có đông không ?
- Không đông, lúc mình đến còn sớm, có vẻ như người ta mới đang sửa soạn quần áo. Chưa có khách tới.
- Anh gặp cả hai ông bà ấy chứ ?
- Chỉ gặp bà ấy và mấy người con, không thấy ông ấy.
- Anh thấy bà ấy thế nào ?
- Bà ấy mặc áo vàng, phủ voan, đội khăn vàng, trông còn khoẻ, nhưng chống gậy, nói có đau chân, bà ấy nói phải uống cả chục thứ thuốc.
- Thế là bà ấy còn kém chị cả B.
- Ừ, chị cả B. nay đã gần 90 tuổi, mà không phải uống thuốc, còn tinh tường. Trước kia, khi ăn cơm

chị ấy thường uống một lon bia, không biết bây giờ có còn như vậy không.

- Thế người ta có mời anh ăn uống gì không ?
- Không. Có lẽ mình đến sớm quá; mà NHT dặn mình vậy đấy chứ. Không mời mọc gì lại tốt, đỡ phải tìm lời thoát thác. Còn về đưa em đi chợ mà.
- Bố mẹ mình ngày xưa không có tổ chức mừng thọ nhỉ.
- Ừ, nhà mình, cả hai bên, không có làm việc đó. Bây giờ mình nghĩ rằng nếu có điều kiện thì tổ chức, làm đẹp ông bà, cha mẹ, cả nhà, cũng hay.
- Sao anh ghét lễ nghi lắm mà ?
- Đúng. Anh ghét lễ nghi hình thức rườm rà, ồn ào, làm phiền họ hàng, làng xóm. Nhưng hiếu kính với ông bà, cha mẹ là tốt, là cần thiết, cũng biểu lộ phần nào qua lễ nghi, tâm thành.
- Phải rồi, khóc, cười...nào mà chẳng lễ nghi.
- Nhưng đừng có bày ra nhiều thứ không cần thiết. Phú quý thì càng tốt, nhưng chữ hiếu không cần phải phú quý, không cần phải giàu sang. Tưởng nhớ ông bà, cha mẹ mà con, cháu nghèo, chỉ cần nén nhang, bát nước trong sạch mà tâm thành cũng được. Miệng đời thì vô cùng. Chỉ cốt ở lòng mình.
- Nói thì nói vậy, không có gì hiếu kính ông bà, cha mẹ thì cũng buồn lắm chứ.
- Phải, không có gì thì cũng buồn thực, nhưng nghèo, không có thì phải chịu, còn hơn đi vay mượn để bày ra thế này thế kia; hẳn ông bà, cha

mẹ cũng không muốn thế, chả lòng nào mà vui được khi con cháu mắc nợ nần vì mình.

- Chữ hiếu cũng là phụng dưỡng cha mẹ. Phải làm sao để phụng dưỡng được cha mẹ, cho cha mẹ khỏi buồn tủi.
- Đúng rồi. Anh nói nén nhang, bát nước là nói tấm lòng cha mẹ đối với con cái. Còn mình, là con cái thì mình phải lo báo hiếu cho phải đạo làm người, cho cha mẹ vui lòng chứ. Người xưa, có cha mẹ già không đi làm ăn xa, có khi còn phải từ quan vì còn chút cha mẹ già. Cha mẹ hẳn vui lòng vì mình sống phải đạo.
- Anh nói "phải đạo" thì mệnh mông quá, lại mỗi người một cách.
- Anh chỉ muốn nói là kính yêu cha mẹ, kính trên nhường dưới; sống đơn giản, giữ lòng ngay thẳng và biết thương người. Nhất là không làm điều gì để cha mẹ phải mang tiếng xấu vì có con tội tệ, trál luân thường đạo lý.
- Bây giờ, ở Mỹ này, thực lòng anh có muốn tổ chức thượng thọ không ?
- Anh phải cân nhắc. Anh nói không nên tổ chức, nếu như xung quanh còn nhiều nghèo khổ, điều linh; đừng làm người khác buồn lòng. Hãy nhìn xung quanh, đừng lạc loài, xa lạ với họ mạc, xóm giềng. Nhưng anh đồng ý tổ chức thượng thọ làm vui lòng cha mẹ, một cách phải chăng, không quá ồn ào. Bây giờ, ở xứ người thế này, có lẽ càng nên tổ chức, biểu hiện lòng hiếu kính đối với cha mẹ, làm vui lòng cha mẹ- tất nhiên là nếu cha mẹ chấp

nhận- Anh sợ rằng nếu cứ bắt chước người trong sự ăn, ở, làm việc, giả trí...không còn giữ phong tục hay của ta, thì rồi ta là ai ? Ta không phải là Mỹ, dù có quốc tịch Mỹ. Ta cũng không còn là VIỆT NAM, dù về chủng tộc ta là người VIỆT NAM. Có nhiều người thành đạt, trong cư xử cứ làm như ta đây là người Mỹ văn minh lắm, nhưng thực ra chỉ làm trò cười. Quả là có người bản xứ kém cỏi, nhưng thành phần bên trên, họ vẫn nhìn người nào ra người đó. Họ lịch sự, nhưng chỉ là xã giao. Mà tại sao cứ phải bắt chước họ, trong khi vẫn chủ trương chim VIỆT đậu cành NAM?

- Thôi, mình đi xa quá rồi, em còn phải đi chợ. Anh hay con đi chợ với em đây?
- Anh đi với em. Để cho D. nó ngủ, tối hôm qua nó phải làm việc đến khuya mới về.

Thế là ông lái xe đưa vợ đi chợ. Thường thì D., con trai lớn của ông bà, đưa bà đi chợ, nhưng những khi D. phải làm việc nhiều ở sở đến khuya, có khi đến sáng mới về, thì ông là người cùng bà đi chợ. Đi chợ như vậy đối với ông cũng là giả trí. Không còn cái tâm lý đi chợ là việc của các bà nội trợ ở VIỆT NAM. Ở đây bố mẹ đi chợ, con cái đi chợ. Ai cần gì là ra chợ mua, gần như có đủ thứ. Chợ ở đây được cái sạch sẽ, ngăn nắp, không phải trả giá, không có nạn tráo hàng. Nhân viên bán hàng lại lịch sự, rất chuyên nghiệp, còn có người đẩy xe hàng ra tận xe của mình, xếp lên xe cho mình, mà còn cám ơn và chúc một ngày tươi đẹp ! Đi chợ với bà ông còn có cái thú là hai vợ chồng cùng đi với nhau như đi chơi, mà thỉnh thoảng ông lại gặp người quen và học trò cũ. Gặp gỡ như

thế là lại có dịp ôn những chuyện cũ, quay về dĩ vãng. Ông đã ngoài 60 tuổi, cũng là già, nên sống nhiều với dĩ vãng. Đất này đối với ông không phải là đất thiên đường. Tốt hơn, về một vạt phương diện, nhưng ông không lạc quan đến độ nhận là thiên đường. Ông vẫn biết có nhiều người thành công, nhiều người yêu đời, dễ tính, chỉ nhìn cái mặt tốt đẹp của sự vật mà chủ trương quên đi, quên đi cái mặt trái của tấm huy chương. Bá nhân bá tính. Tuy. Còn tính ông không được như vậy.

Bà vợ ông mỗi lần đi chợ, bao giờ cũng đi một chợ A châu và một chợ Mỹ. Lúc vui miệng ông nói bà là người A châu sống ở Mỹ nên lúc nào cũng đi cả hai loại chợ. Mà những chủ chợ A châu, hầu hết là người TÁU, hình như họ cũng nghĩ vậy, nên họ vẫn mở chợ, bán những mặt hàng đặc biệt A châu, nhất là hàng VIỆT NAM, từ VIỆT NAM xuất sang, ngoài những mặt hàng bán cho người bản xứ. Đi chợ A châu, nhất là những khu mua bán A châu vào dịp tết nguyên đán, ông được dịp thấy lại vài món quê hương như hoa đào, pháo, mứt, bánh chưng, có cả "cầu dừa đủ sài" và túi lì xì đỏ thắm. Phần bà đi chợ, bà có giấy ghi những món hàng, những món thực phẩm cần dùng cho cả tuần, cho cả nhà, từ cháu nội mới được một tuổi. Có khi bà cũng hỏi ý kiến ông cho ông vui vì thấy ông leo đèo đẩy xe theo cũng tội nghiệp. Đi chợ với bà từ ngày ở Mỹ, đã hơn 10 năm, ông dần dần nhận thấy là bà mua rau nhiều ở chợ A châu, mua thịt nhiều ở chợ Mỹ, mua sữa và các thứ từ sữa cũng ở chợ Mỹ, trái cây cũng ở chợ Mỹ, bánh mì, bánh ngọt ở chợ Mỹ. Nhưng ở chợ A châu bà mua hạt sen, có cả hai thứ, còn vỏ và đã bóc vỏ, rồi các loại đậu hột, đậu xanh, đậu đen, đậu tương; có khi bà

mua lọ kiệu muối với mấy quả ớt đỏ au trông cũng hấp dẫn; rồi bà mua bún, bánh phở, miến và gạo, đôi khi on sale, có khi còn tặng, những thứ này hầu như không có ở chợ Mỹ. Ở chợ A châu thỉnh thoảng bà chọn mua hộp bánh bích qui giữa đủ thứ nhãn hiệu, ăn thì chả ai thiết, nhưng để biếu đại khách thì cũng tạm được, mà ở chợ Mỹ thường lại không có thứ này. Tất nhiên là ở chợ Mỹ không thể có các thứ nước mắm, tương, chao và các thứ mắm như ở chợ A châu, vì vậy chợ Mỹ không có mùi như chợ A châu. Thêm nữa, lúc sau này các chợ A châu hay có khoản chiên cá miễn phí cho khách hàng, cũng có lúc có mùi thơm, tiện lợi cho giới không nấu nướng hoặc ít nấu nướng. Nhưng, có đến gần cái lò chiên cá của họ, nhìn thấy dầu chiên sủi bọt vàng đục mới thấy ngán. Không dễ gì mà họ thay luôn cả thùng dầu, dù đã dùng chiên cá ngày này sang ngày khác. Cuối cùng, có lẽ còn một đỉm nổi bật nữa ở chợ A châu là chầy, cối, nồi đất, ấm sắc thuốc, tay cầm và đồ vàng mã, tiền để đốt- in giống như đô la Mỹ, với mệnh giá tới 500, 1000.

Bà đi chợ A châu rồi lại đến chợ Mỹ, mua xong, về đến nhà cũng mất khoảng 3 tiếng đồng hồ. Mang đồ đạc từ xe vào nhà bếp là ông và mấy người con. Sau đó bà sắp xếp vào các tủ lạnh, tủ bếp.

Khoảng 3 giờ chiều ông phone cho ông bạn ở Atlanta. Lúc đó ở Atlanta là 6 giờ chiều, ông bạn làm bếp, sắp sửa ăn cơm. Ông nói cho ông bạn biết việc đi mừng thọ đã hoàn thành, chi tiết, nhất nhất như ông bạn muốn. Ông cũng nói cho bạn biết rằng bản thân ông cũng thấy vui vì làm xong việc bạn nhờ.

- Này ông, bà chị ông và mấy người cháu nói rằng ông hay thơ lắm. Mới sáng sớm đã đọc thơ chúc thọ, bà chị và cả nhà đều thật là vui.
- Cũng là nhờ ông đấy. Mà ông có biết tại sao tôi lại nhờ ông đến từ lúc 9 giờ sáng, trong khi đến 11 giờ người ta mới tổ chức không?
- Tôi nghĩ đến sớm là để tỏ ra quan tâm đặc biệt, thường thì người mình hay có tật chằm trể.
- Đúng. Có một phần là vậy. Còn phần khác tôi muốn ông đến sớm cũng là để tránh phiền cho ông, vì nếu nhờ ông đến đúng 11 giờ thì lúc ấy nhà chị tôi sẽ rất đông khách, sự tiếp đón ông có khi không đầy đủ, có khi ông không biết nói chuyện với ai và lại lạc lõng, lúng túng.
- Và có khi người ta bận quá, không chú ý nhiều đến hoa mừng cùng lời chúc và thơ chúc thọ của ông, phải không?
- Phải quá đi chứ. Ông đến sớm, nhà chưa có khách, mới chỉ có một mình ông, cả nhà sẽ tập trung vào ông, lắng nghe ông; lúc ấy ông là số một, ông hiểu không?
- Tôi hiểu và hiểu rằng ông mới là số một, trong kế hoạch của ông.
- Thì cũng có chút kinh nghiệm, nhưng ông mới chính là người thực hiện.

Sau những lời cảm ơn nồng nhiệt, ông bạn ở Atlanta vui vẻ, khề khà có lời bàn về việc nhờ bạn đi mừng thọ bà chị. Bàn rằng phải tùy việc mà nhờ người và phải biết người để nhờ việc. Trong việc đi mừng thọ bát tuần bà chị

lần này, người được nhờ cậy phải vốn có nhiệt tình, hoạt bát và nghiêm chỉnh. Rồi ông cười ha hả mà rằng:

- Ông thành người đi mừng thợ chuyên nghiệp rồi đấy !

SJ 4/2001.